**NORAKSTS**
Lieta Nr.A 42508007
A 2719-08/21

**SPRIEDUMS**
**Latvijas tautas vārdā**

Rīgā 2008.gada 31.martā

Administratīvā rajona tiesa
šādā sastāvā: tiesnese I.Petrovska,

piedaloties pieteicējam *E.B.*,
atbildētāja Latvijas Republikas pusē pieaicinātās iestādes Rīgas pilsētas Galvenās policijas pārvaldes pilnvarotajai pārstāvei Irinai Līcei,

atklātā tiesas sēdē 2008.gada 13.martā Rīgā, Antonijas ielā 6, izskatīja administratīvo lietu pēc *E.B.* pieteikuma par Rīgas pilsētas Galvenās policijas pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes 2007.gada 23.aprīļa lēmuma Nr.871 atcelšanu.

## Aprakstošā daļa

[1] Administratīvajā rajona tiesā 2007.gada 23.maijā saņemts *E.B.* (turpmāk – pieteicējs) pieteikums, kurā pieteicējs lūdz atcelt Rīgas pilsētas Galvenās policijas pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes (turpmāk – atbildētājs) 2007.gada 23.aprīļa lēmumu Nr.871 ”Par apstrīdēto administratīvo aktu Nr.050/PA253859” (turpmāk – Lēmums). Ar Administratīvās rajona tiesas tiesneses 2007.gada 28.maija lēmumu pieteikums pieņemts un ierosināta administratīvā lieta.

[2] No lietas materiāliem secināms, ka:

[2.1] 2007.gada 16.februārī pulksten 17:24 Rīgas pilsētas Galvenās policijas pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes Patruļpolicijas vienības 2.bataljona jaunākais inspektors *A.K.* (turpmāk – policijas inspektors) sastādīja pieteicējam administratīvā pārkāpuma protokolu PA 253859 par Ceļu satiksmes noteikumu 4. un 56.4.punkta prasību neievērošanu, proti, par to, ka pieteicējs 2007.gada 16.februārī pulksten 17:21 Rīgā pa Krasta ielu no 11.Novembra krastmalas puses Ogres ielas virzienā vadīja automašīnu VW Jetta, ar valsts reģistrācijas numura zīmi */dzēsta numura zīme/*, un Krasta un Turgeņeva ielu krustojumā iebrauca un šķērsoja to pie luksofora aizliedzošā sarkanā signāla.

[2.2] 2006.gada 2.martā Rīgas pilsētas Galvenās policijas pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes Ceļu policijas nodaļas priekšnieka vietnieks saskaņā ar Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa (turpmāk – LAPK) $149.^{5}$panta pirmo daļu sauca pieteicēju pie administratīvās atbildības uzliekot viņam naudas sodu 40 latu apmērā.

[2.3] Nepiekrītot minētajam lēmumam, pieteicējs to apstrīdēja atbildētājam, kurš ar Lēmumu to atstāja negrozītu.

[3] Nepiekrītot atbildētāja Lēmumam, pieteicējs to pārsūdzēja Administratīvajā rajona tiesā. Savā pieteikumā pieteicējs norāda uz sekojošiem apstākļiem.

[3.1] Pieteicējs pilnībā nepiekrīt policijas secinājumiem, ka krustojumu šķērsojis pie aizliedzošā sarkanā luksofora signāla.

Nevar būt nekāda pamatojuma apsūdzēt pieteicēju par Ceļu satiksmes noteikumu 56.4.punkta prasību pārkāpumu.

[3.2] Netika sniegti paskaidrojumi par liecinieku Borisu Simsonu, kurš klātesot redzēja pieteicēju šķērsojam krustojumu pie luksofora aizliedzošā sarkanā signāla.

Pieteicējs ir spiests domāt par nepatiesas liecības sniegšanu no policijas puses un pieteicēja ieskatā šajā lietā ir safabricējuma elements.

[4] Administratīvajā rajona tiesā 2007.gada 23.maijā saņemti atbildētāja rakstveida paskaidrojumi. Savos rakstveida paskaidrojumos atbildētājs neatzīst pieteikumu pamatojoties uz Lēmumā minētajiem argumentiem. Papildus paskaidro, ka atbildētājs pamato savu Lēmumu, vadoties pēc faktiem, kas LAPK 243.panta izpratnē uzskatāmi par pierādījumiem un, saskaņā ar LAPK 244.pantu, novērtējami pēc amatpersonas iekšējās pārliecības, kas pamatota uz vispusīgi, pilnīgi un objektīvi izpētītiem visiem lietas apstākļiem pēc likuma un tiesiskās apziņas.

Likuma „Par policiju" 2.pants noteic, ka policijas darbinieks ir persona, kura ieņem amatu Valsts policijā vai Drošības policijā un kurai piešķirta speciālā dienesta pakāpe. Likuma „Par policiju" 10.pants noteic policijas darbinieka pamatpienākumus. Saskaņā ar policijas uzdevumiem policijas darbinieka pamatpienākumi atbilstoši dienesta kompetencei ir nodrošināt kārtību uz ceļiem, regulēt transportlīdzekļu un gājēju kustību, veikt satiksmes uzraudzību, kontrolēt ceļu un ielu stāvokli, kā arī tehnisko regulēšanas līdzekļu un satiksmes līdzekļu tehnisko stāvokli.

Likuma „Par policiju" 12.pants noteic, ka policijas darbinieka vispārējās tiesības. Policijas darbiniekam, pildot viņam uzliktos pienākumus atbilstoši dienesta kompetencei, ir tiesības administratīvi aizturēt likumpārkāpējus, sastādīt protokolus par administratīvajiem pārkāpumiem, piemērot likumpārkāpējiem administratīvos sodus vai noteiktā kartībā nosūtīt protokolus pēc pakļautības.

Atbildētājs uzskata, ka pieteicēja vaina ir pierādīta pilnībā un atcelt Lēmumu nav pamata.

[5] Tiesa sēdē pieteicējs savu pieteikumu uzturēja pamatojoties uz tajā minētajiem argumentiem.

Tiesas sēdē atbildētāja pilnvarotā pārstāve pieteikumu neatzina, pamatojoties uz Lēmumā un rakstveida paskaidrojumos minētajiem apsvērumiem.

## Motīvu daļa

[6] Tiesa, noklausoties administratīvā procesa dalībnieku paskaidrojumus un izvērtējot lietas apstākļus un lietā esošos pierādījumus, secina, ka pieteikums nav pamatots un ir noraidāms.

[7] Saskaņā ar Administratīvā procesa likuma 103.pantu administratīvā procesa tiesā būtība ir tiesas kontrole pār iestādes izdota administratīvā akta vai faktiskās rīcības tiesiskumu vai lietderības apsvērumiem rīcības brīvības ietvaros.

Administratīvajā procesā tiesa noskaidro, vai administratīvais akts un iestādes faktiskā rīcība atbilst Administratīvā procesa likuma un citām tiesību normām.

[8] Lēmums, pamatojoties uz kuru pieteicējs sodīts saskaņā ar LAPK 149.[5]panta pirmo daļu, ir personai, konkrēti pieteicējam, nelabvēlīgs administratīvs akts un kā tādam tam jāatbilst Administratīvā procesa likuma 67.pantam.

Administratīvā akta, kurā uzlikts administratīvais sods, izdošana saistīta ar noteikta procesa, kas noteikts Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksā, ievērošanu.

[9] LAPK 272.pants nosaka, ka institūcijai (amatpersonai), izskatot administratīvā pārkāpuma lietu, jānoskaidro, vai ir izdarīts administratīvais pārkāpums, vai attiecīgā persona ir vainīga tā izdarīšanā, vai šo personu var saukt pie administratīvās atbildības, vai ir atbildību mīkstinoši un pastiprinoši apstākļi, vai ir nodarīts mantisks zaudējums, kā arī jānoskaidro citi apstākļi, kam ir nozīme lietas pareizā izlemšanā.

Saskaņā ar LAPK 243.pantu pierādījumi administratīvā pārkāpuma lietā ir jebkuri fakti, uz kuru pamata institūcijas (amatpersonas) likumā noteiktajā kārtībā nosaka administratīvā pārkāpuma esamību vai neesamību, pie administratīvās atbildības sauktās personas vainu un citus apstākļus, kam ir nozīme lietas pareizā izlemšanā.

[10] No lietas materiāliem tiesa konstatē, ka:

[10.1] Izskatot pieteicēja sūdzību iestādē, atbildētājs ir konstatējis, ka 2005.gada 16.novembrī pieteicējs, vadot automašīnu, neievēroja Ceļu satiksmes noteikumu 56.4.punkta prasības, kas nosaka, ka sarkanais luksofora signāls aizliedz kustību, iebrauca Krasta un Turgeņeva ielu krustojumā un to šķērsoja pie kustību aizliedzošā luksofora signāla.

[10.2] Par izdarīto pārkāpumu pieteicējam tika sastādīts administratīvā pārkāpuma protokols PA 253859 un ar Rīgas pilsētas Ceļu policijas nodaļas priekšnieka vietnieka 2006.gada 2.marta lēmumu Nr.050- PA 253859 sodīt pieteicējs tika saukts pie administratīvās atbildības un viņam uzlikts naudas sods 40 latu apmērā.

[10.3] Ar atbildētāja Lēmumu atstāts spēkā Rīgas pilsētas Ceļu policijas nodaļas priekšnieka vietnieka lēmums Nr.050- PA 253859.

[10.4] Lēmuma pieņemšanas gaitā atbildētājs ir ņēmis vērā un vērtējis ne tikai pieteicēja sākotnējo paskaidrojumu, ko pieteicējs norādīja administratīvā pārkāpuma protokolā, bet arī pieteicēja sūdzībā norādītos argumentus un sniegtos paskaidrojumus par lietas apstākļiem.

[10.5] Ceļu policijas inspektors administratīvā pārkāpuma protokolam pievienojis savu paskaidrojumu, kurā norādīts, ka pieteicējs vadījis automašīnu pa otro braukšanas joslu, bet, kad pirms viņa braucošās automašīnas apstājās pirms luksofora, pieteicējs pārkārtojās uz trešo joslu un šķērsoja krustojumu pie aizliedzošā luksofora signāla.

[11] No lietas materiāliem tiesa konstatē, ka lietā ir strīds par to, vai ir izdarīts administratīvais pārkāpums, proti, vai pieteicējs, braucot pa Krasta ielu, iebrauca krustojumā ar Turgeņeva ielu un šķērsoja to pie kustību aizliedzošā luksofora signāla.

[12] LAPK 244.pants nosaka, ka institūcija (amatpersona) pierādījumus novērtē pēc savas iekšējās pārliecības, kas pamatota uz vispusīgi, pilnīgi un objektīvi izpētītiem visiem lietas apstākļiem to kopumā, pēc likuma un tiesiskās apziņas.

Saskaņā ar Administratīvā procesa likuma 154.panta pirmo daļu tiesa novērtē pierādījumus pēc savas iekšējās pārliecības, kas pamatojas uz vispusīgi, pilnīgi un objektīvi pārbaudītiem pierādījumiem, kā arī vadoties no tiesiskās apziņas, kas balstīta uz loģikas likumiem, zinātnes atziņām un taisnības principiem.

[13] Tiesa konstatē lietā sekojošus pierādījumus.

[13.1] Administratīvā pārkāpuma protokols PA 253859, kurā policijas inspektors konstatējis, ka pieteicējs Krasta un Turgeņeva ielu krustojumā iebraucis un to šķērsojis pie kustību aizliedzošā luksofora signāla (lietas lapa 16 – 17).

[13.2] Administratīvā pārkāpuma protokola sastādīšanas laikā pieteicēja sniegtais paskaidrojums par pārkāpuma izdarīšanas apstākļiem, proti, pieteicējs administratīvā pārkāpuma protokolā norādījis, ka krustojumu šķērsojis pie dzeltenā gaismas signāla. Ne vairāk kā 20 metrus pirms krustojuma notika gaismas maiņa no zaļās uz dzelteno (lietas lapa 16).

[13.3] Policijas inspektora sniegtais paskaidrojums pie administratīvā pārkāpuma protokola, kurā policijas inspektors norādījis, ka pieteicējs vadījis automašīnu pa otro braukšanas joslu, bet, kad pirms viņa braucošās automašīnas apstājās pirms luksofora, pieteicējs pārkārtojās uz trešo joslu un šķērsoja krustojumu pie aizliedzošā luksofora signāla (lietas lapa 17).

[13.4] Pieteicēja 2007.gada 28.marta iesniegums iestādē, kurā norādīts, ka Krasta un Turgeņeva ielu krustojumā iebrauca un to šķērsoja pie atļautā, proti, zaļā mirgojošā gaismas signāla, ar atļauto braukšanas ātrumu 70 km/h. Pieteicējs arī norādījis, ka krustojums bija brīvs, bet aiz pieteicēja vadītās automašīnas bija intensīva transportlīdzekļu satiksme. Pieteicējs arī paskaidrojis, ka gadījumā, ja būtu bremzējis, tiktu radīta nevajadzīga avārijas situācija. Krustojumu šķērsojis pa kreiso malējo joslu, jo pārējās joslas bija aizņemtas (lietas lapa 8).

[13.5] Atbildētāja Lēmums, kurā konstatēts, ka pieteicējs Krasta un Turgeņeva ielu krustojumā iebraucis un to šķērsojis pie kustību aizliedzošā luksofora signāla (lietas lapa 27 – 29).

[13.6] Pieteicēja tiesas sēdē sniegtie paskaidrojumi, kur pieteicējs norādīja, ka Krasta un Turgeņeva ielu krustojumā iebrauca un to šķērsoja pie kustību atļaujošā, proti, mirgojošā zaļā luksofora signāla. Pieteicējs paskaidroja, ka šinī brīdī līdz sarkanajam signālam ir apmēram 6 sekundes, kuru laikā pieteicējam bija iespējams šķērsot krustojumu. Pieteicējs tiesas sēdē arī norādīja, ka zaļās gaismas mirgošana sākās brīdī, kad pieteicēja automašīna bija apmēram 20 metru attālumā no krustojuma. Savukārt, kurā brīdī mirgojošais zaļais luksofora signāls pārslēdzās uz dzelteno, pieteicējs tiesas sēdē nevarēja pateikt. Pieteicējs tiesas sēdē norādīja, ka viņam nebija pienākums apstāties pirms luksofora (2008.gada 13.marta tiesas sēdes protokols).

[14] Ņemot vērā lietā esošos pierādījumus, tajā skaitā arī pieteicēja tiesas sēdē sniegtos paskaidrojumus, un izvērtējot tos pēc savas iekšējas pārliecības, kas pamatojas uz vispusīgi, pilnīgi un objektīvi pārbaudītiem pierādījumiem, kā arī vadoties no tiesiskās apziņas, kas balstīta uz loģikas likumiem, zinātnes atziņām un taisnības principiem, tiesa noraida pieteicēja pieteikumā minētos argumentus kā nepamatotus, turpmāk minēto apsvērumu dēļ.

[14.1] Savā paskaidrojumā, kuru pieteicējs ir ierakstījis protokolā par administratīvo pārkāpumu, pieteicējs norādījis, ka krustojumu šķērsoja, pie dzeltenā gaismas signāla. Ne vairāk kā 20 metrus pirms krustojuma notika gaismas nomaiņa no zaļās uz dzelteno.

Savukārt savā 2007.gada 28.marta iesniegumā iestādei pieteicējs jau paskaidro, ka minētajā krustojumā iebraucis un to šķērsojis pie kustību atļaujošā, proti, mirgojošā zaļā luksofora signāla.

Arī savā pieteikumā un tiesas sēdē pieteicējs norāda, ka krustojumu šķērsojis pie kustību atļaujošā luksofora signāla.

Tiesa konstatē pretrunas starp pieteicēja sākotnēji sniegtajiem paskaidrojumiem un pieteicēja vēlāk iestādē, kā arī tiesai sniegtajiem paskaidrojumiem.

Tiesa apšauba iespēju, ka pieteicējs savā sākotnējā paskaidrojumā, kuru sniedza administratīvā pārkāpuma protokola sastādīšanas laikā, varētu kļūdīties vai sliktāk atcerēties notikušā apstākļus, nekā pieteicēja vēlāk sniegtajos paskaidrojumos.

[14.2] Turklāt, tiesa konstatē, ka savā sākotnējā paskaidrojumā pieteicējs norādījis, ka Ne vairāk kā 20 metrus pirms krustojuma notika gaismas nomaiņa no zaļās uz dzelteno.

Savukārt tiesas sēdē pieteicējs paskaidroja, ka zaļās gaismas mirgošana sākās brīdī, kad pieteicēja automašīna bija apmēram 20 metru attālumā no krustojuma. Savukārt, kurā brīdī mirgojošais zaļais luksofora signāls pārslēdzās uz dzelteno, pieteicējs tiesas sēdē nevarēja pateikt.

Tiesa konstatē, ka pieteicējs tiesas sēdē sniedzis paskaidrojumus, kas ir pretrunā ar viņa sākotnēji sniegtajiem paskaidrojumiem par luksofora signālu maiņu.

[14.3] Turklāt, kā izriet no pieteicēja sniegtajiem paskaidrojumiem, brīdī, kad pieteicējs iebrauca krustojumā, tas bija brīvs, bet aiz pieteicēja vadītās automašīnas bija intensīva transportlīdzekļu satiksme.

Minētais apstāklis tiesas ieskatā liecina par to, ka luksoforā bija iededzies tās luksofora signāls, kas aizliedz kustību, jo pārējie transportlīdzekļu neturpināja kustību un nebija iebraukuši minētajā krustojumā.

Arī pieteicēja paskaidrojums, ka pieteicējs krustojumu šķērsojis pa kreiso malējo braukšanas joslu, jo pārējās braukšanas joslas bijušas aizņemtas, ir pretrunā ar pieteicēja iepriekš sniegto paskaidrojumu, ka minētais krustojums bija pilnībā brīvs.

[14.4] Savukārt policijas inspektora sniegtais paskaidrojums, kā arī administratīvā pārkāpuma protokols un citi lietā esošie pierādījumi kopsakarā, apliecina, ka pieteicējs ir iebraucis minētajā krustojumā un to šķērsojis pie kustību aizliedzošā luksofora signāla.

[14.5] Ievērojot minēto, tiesa konstatē, ka pieteicējs sniegtajos paskaidrojumos ir vērojamas pretrunas, tādējādi, tiesas ieskatā, pieteicēja vēlāk sniegtie paskaidrojumi varētu būt sniegti ar mērķi, lai izvairītos no atbildības.

[14.6] Izvērtējot pieteicēja sniegtos paskaidrojumus, kopsakarā ar lietas materiāliem, un lietā esošajiem pierādījumiem, tiesa nonāk pie secinājuma, ka pieteicējs iebrauca krustojumā pie dzeltenā luksofora signāla (kā to pats arī norādījis savā sākotnējā paskaidrojumā administratīvā pārkāpuma protokola sastādīšanas laikā) un krustojumu šķērsoja pie sarkanā luksofora signāla (kā to norādījis Ceļu policijas inspektors *A.K.*).

Ievērojot minēto, tiesa atzīst par lietā pierādītu, ka pieteicējs iebrauca krustojumā pie dzeltenā luksofora signāla un krustojumu šķērsoja pie sarkanā luksofora signāla.

[15] Ceļu satiksmes noteikumu 4.punkts nosaka, ka ceļu satiksmes dalībniekiem jāizpilda šo noteikumu un citu normatīvo aktu prasības, kas nosaka ceļu satiksmes dalībnieku pienākumus, (..), jāievēro luksoforu signālu, ceļa zīmju un ceļa apzīmējumu prasības.

Ceļu satiksmes noteikumu 56.2.punkts nosaka, ka dzeltens luksofora signāls aizliedz kustību (..) un brīdina par gaidāmo signālu maiņu. Savukārt minēto noteikumu 56.4.punkts nosaka, ka sarkans luksofora signāls aizliedz kustību.

Atbilstoši Ceļu satiksmes noteikumu 1.24.punktam krustojums ir vieta, kur krustojas, piekļaujas vai atzarojas ceļi vienā līmenī. Krustojums ir norobežots ar iedomātām līnijām, kas savieno brauktuves pretējo malu noapaļojuma sākumu. (..)

Savukārt atbilstoši Ceļu satiksmes noteikumu 64.punktam ja (..) luksofora signāls braukt aizliedz, transportlīdzekļa vadītājam jāaptur transportlīdzeklis pirms stoplīnijas (..).

No minētajām tiesību normām izriet, ka luksoforā iedegoties dzeltenajam signālam, transportlīdzekļa vadītājam ir pienākums apturēt transportlīdzekli pie stoplīnijas, jo tūlīt luksoforā iedegsies sarkanais signāls.

[16] Pieteicējs ir norādījis, ka minētajā krustojumā pie kustību aizliedzošā luksofora signāla neiebrauca, bet gan pabeidza krustojuma šķērsošanu, ko bija uzsācis pie kustību atļaujošā luksofora signāla.

Minēto pieteicēja argumentu tiesa noraida kā nepamatotu, jo lai arī Ceļu satiksmes noteikumu 143.punkts nosaka, ka automašīna, kas iebraukusi krustojumā pie atļaujošā luksofora signāla, iecerētajā virzienā no tā var izbraukt neatkarīgi no tā luksofora signāla, kas uzstādīts pirms izbraukšanas no krustojuma, tomēr, kā jau tiesa iepriekš [14] ir konstatējusi, kā arī ar lietas materiāliem un lietā esošajiem pierādījumiem ir pierādīts, ka pieteicējs iebrauca krustojumā pie dzeltenā (kustību aizliedzošā) luksofora signāla, un tādējādi šķērsoja krustojumu pie sarkanā luksofora signāla.

[17] Tiesas ieskatā konkrētajā gadījumā vērā ņemams ir arī Ceļu satiksmes likuma 2.panta 1.punktā noteiktais, ka šā likuma mērķis ir noteikt ceļu satiksmes norises un ceļu satiksmes drošības organizatoriskos un tiesiskos pamatus Latvijā, lai aizsargātu cilvēku dzīvību un veselību, vidi, kā arī fiziskajām un juridiskajām personām piederošo mantu. Savukārt šī likuma 36.pants nosaka, ka ceļu satiksmes organizācijas mērķis ir nodrošināt nepārtrauktu, ritmisku un ātru ceļu satiksmes norisi, kā arī maksimāli garantēt tās drošību.

Tādējādi secināms, ka Ceļu satiksmes noteikumu 56.2. un 56.4.punkts veicina minētajās Ceļu satiksmes likuma normās noteikto ceļu satiksmes organizācijas mērķu sasniegšanu.

Tiesas ieskatā, luksofora signālu ievērošana ir vērsta uz to, lai nodrošinātu gājējiem iespēju brīvi un netraucēti pārvietoties un šķērsot brauktuvi, kā arī, lai nodrošinātu pa krustojošo ceļu braucošo transportlīdzekļu brīvu un netraucētu konkrētā krustojuma šķērsošanu. Turklāt tas, ka transportlīdzekļa vadītājiem, ņemot vērā atļaujošā luksofora signāla mazo degšanas ilgumu, ar to samazinās ērtības attiecīgā krustojuma šķērsošanā, tādējādi nav pretrunā ar Ceļu satiksmes likuma normām.

Tiesas ieskatā, krustojumu šķērsošanas grūtības un izveidojušies sastrēgumi paši par sevi nevar būt par pamatu neievērot ārējā normatīvā aktā noteiktos ierobežojumus, kuriem tiesa saskata leģitīmu mērķi.

[18] Administratīvo pārkāpumu likumdošanas uzdevums ir aizsargāt sabiedrisko iekārtu, īpašumu, pilsoņu sociāli ekonomiskās tiesības, (..) noteikto pārvaldes kārtību, valsts un sabiedrisko kārtību, nostiprināt likumību, novērst tiesību pārkāpumus, audzināt pilsoņus likumu precīzas un stingras ievērošanas garā, ieaudzināt viņos cieņas pilnu attieksmi pret citu pilsoņu tiesībām, godu un pašcieņu, pret sadzīves noteikumiem, apzinīgu attieksmi pret saviem pienākumiem un atbildību sabiedrības priekšā (LAPK 1.pants).

Tiesa atzīst, ka policijas iestādēm un amatpersonām likumā ir dotas pilnvaras noteiktā kārtībā fiksēt administratīvos pārkāpumus un piemērot par tiem sodus. LAPK nosaka, kādas darbības atzīstamas par administratīviem pārkāpumiem un ar kādiem faktiem tos pierāda.

LAPK 243.panta otrā daļa nosaka, ka šos faktus konstatē ar šādiem līdzekļiem: ar protokolu par administratīvo pārkāpumu, ar tās personas paskaidrojumiem, kuru sauc pie administratīvās atbildības, ar cietušā un liecinieku liecībām (..).

[19] Atbilstoši likuma „Par policiju" 2.pantam, policijas darbinieks ir valsts kalpotājs, kas ieņem noteiktu amatu policijas iestādē, kam ir speciālā dienesta pakāpe un kas ir devis zvērestu.

Tādējādi policijas darbiniekam kā valsts amatpersonai ir dotas pilnvaras konstatēt pārkāpumus, aizturēt likumpārkāpumus izdarījušās personas un piemērot tām sodu.

Tiesas ieskatā, lietā nav konstatēti fakti, ka policijas darbinieki tieši vai netieši, kādu personīgu motīvu vadīti, būtu ieinteresēti aizturēt tieši pieteicēju, lai viņam sastādītu protokolu par administratīvo pārkāpumu. Kā arī nav konstatēti nekādi citi apstākļi, kas ļautu apšaubīt policijas darbinieku objektivitāti.

Tādējādi nav pamata arī apšaubīt policijas darbinieku sniegto lietas apstākļu izklāstu, kā arī nav iespējams rast skaidrojumu tam, kāpēc policijas darbinieki būtu ieinteresēti aizturēt tieši pieteicēju, ja viņš nepārkāpa Ceļu satiksmes noteikumu prasības, sniedzot apzināti nepatiesas ziņas par lietas faktiskajiem apstākļiem.

[20] Neskatoties uz to, ka pieteicējs noliedz savu vainu, tomēr ņemot vērā izklāstītos apsvērumus, kā arī iepriekš konstatētos faktus, kas nostiprināti lietā esošajos materiālos, tiesa atzīst par pierādītu faktu, ka pieteicējs iebrauca Turgeņeva

un Krasta ielu krustojumā pie dzeltenā (kustību aizliedzošā) luksofora signāla un šķērsoja minēto krustojumu pie sarkanā luksofora signāla.

Līdz ar to pieteicējs ir atzīstams par vainīgu administratīvā pārkāpuma izdarīšanā, kas paredzēts LAPK 149.[5]panta pirmajā daļā.

[21] Saskaņā ar LAPK 22.pantu administratīvais sods tiek piemērots, lai personu, kura izdarījusi administratīvo pārkāpumu, audzinātu likumu ievērošanas un sadzīves noteikumu cienīšanas garā, kā arī lai tiklab tiesību pārkāpējs, kā arī citas personas neizdarītu jaunus pārkāpumus.

Izvērtējot soda samērīgumu, jāņem vērā, ka jebkādi personas tiesību ierobežojumi pieļaujami tikai nolūkā sasniegt likumdevēja noteikto mērķi.

LAPK 149.[5] panta mērķis ir nepieļaut transportlīdzekļu neorganizētu kustību, lai neapdraudētu citu satiksmes dalībnieku, tajā skaitā arī gājēju, drošību. Tieši ar luksoforu vai satiksmes regulētāja signālu palīdzību tiek panākta organizēta transportlīdzekļu un gājēju kustība.

[22] Saskaņā ar LAPK 32.panta pirmo daļu sodu par administratīvo pārkāpumu uzliek ietvaros, ko nosaka normatīvais akts, kurā paredzēta atbildība par izdarīto pārkāpumu, stingrā saskaņā ar šo kodeksu un citiem aktiem par administratīvajiem pārkāpumiem.

LAPK 149.[5]panta pirmajā daļā noteikts, ka par braukšanu, ja luksoforā deg aizliedzošais signāls (..), uzliek naudas sodu (..) transportlīdzekļa vadītājam no 20 līdz 100 latiem.

Ar Lēmumu pieteicējam saskaņā ar LAPK 149.[5]panta pirmo daļu piemērots administratīvais naudas sods 40 latu apmērā.

No lietas materiāliem izriet, ka atbildētājs lietas izskatīšanas gaitā ir konstatējis apstākļus, kas pastiprina atbildību par izdarīto pārkāpumu, proti, atbilstoši LAPK 34.panta otrajai daļai, jo konstatēts, ka pieteicējs atkārtoti gada laikā ir izdarījis līdzīgu administratīvo pārkāpumu.

Ņemot vērā iepriekš konstatēto, tiesa atzīst, ka atbildētāja kompetentajai amatpersonai bija pamats piemērot administratīvo sodu atbilstoši šai normai.

[23] Samērīguma princips nosaka, ka labumam, ko sabiedrība iegūst ar ierobežojumiem, kas uzlikti adresātam, ir jābūt lielākam nekā viņa tiesību vai tiesisko interešu ierobežojumam. Būtiski privātpersonas tiesību vai tiesisko interešu ierobežojumi ir attaisnojami tikai ar nozīmīgu sabiedrības labumu. (Administratīvā procesa likuma 13.pants). Izvērtējot soda samērīgumu, jāņem vērā, ka jebkādi personas tiesību ierobežojumi pieļaujami tikai nolūkā sasniegt likumdevēja noteikto mērķi.

Izvērtējot, vai piemērotais sods uzskatāms par samērīgu un atbilstošu izdarītajam pārkāpumam, tiesa secina, ka sods uzskatāms par samērīgu, pieteicējam piemērots naudas sods tuvāk minimālajam, attiecīgā panta sankcijā paredzētajam, naudas sodam.

[24] Soda piemērošanas apsvērumi noteikti LAPK 32.panta otrajā daļā, kas paredz, ka, uzliekot sodu, ņem vērā izdarītā pārkāpuma raksturu, pārkāpēja personību,

viņa vainas pakāpi, mantisko stāvokli, atbildību mīkstinošos un pastiprinošos apstākļus.

No LAPK 33.panta un 34.panta izriet, ka iestādei, izlemjot administratīvā pārkāpuma lietu, jāvērtē konkrētā pārkāpuma iespējamais apdraudējums satiksmes drošībai, - diennakts laiks, ceļa un laika apstākļi, satiksmes intensitāte vietā, kur izdarīts pārkāpums un citi tamlīdzīgi apstākļi, kā arī personiski vai ģimenes apstākļi. Šie apstākļi var tikt atzīti gan par atbildību mīkstinošiem, gan atbildību pastiprinošiem.

Saskaņā ar LAPK 33.panta trešo daļu institūcija (amatpersona), kas izlemj administratīvā pārkāpuma lietu, var atzīt par mīkstinošiem arī apstākļus, kuri likumā nav minēti.

Tiesa konstatē, ka uz atbildību mīkstinošiem apstākļiem pieteicējs savā iestādei adresētajā sūdzībā, kā arī savos paskaidrojumos tiesai, nenorādīja.

Turklāt arī tiesa pieteicēja paskaidrojumos nekonstatē tādus apstākļus, kas atbrīvotu viņu no pienākuma ievērot Ceļu satiksmes noteikumu prasības.

Ņemot vērā iepriekš minēto, tiesa arī neuzskata pārkāpumu par maznozīmīgu un nesaskata papildus atbildību mīkstinošus apstākļus. Līdz ar to nav pamata atzīt, ka atbildētājs būtu pieņēmis nesamērīgu lēmumu.

Tiesa atzīst, ka atbildētājs ir izvērtējis pieteicēja atbildību mīkstinošus un pastiprinošus apstākļus un atbilstoši piemērojis attiecīgajā tiesību normā paredzēto soda mēru, kas noteikts tuvāk attiecīgā panta sankcijā paredzētajam minimālajam naudas sodam.

Ņemot vērā minēto, tiesa atzīst, ka pieteicēja vaina izdarītajā pārkāpumā ir pierādīta ar lietā esošajiem pierādījumiem, kā arī pieņemot Lēmumu vispusīgi un objektīvi ir izvērtēti visi lietas apstākļi, izdarītā pārkāpuma raksturs, pārkāpēja personība, kā arī vainu mīkstinoši un pastiprinoši apstākļi, un piemērotais sods atbilst pieteicēja izdarītajam administratīvajam pārkāpumam.

[25] Tiesa uzskata, ka, fiksējot pārkāpumu un sastādot administratīvā pārkāpuma protokolu, Ceļu policijas darbinieki rīkojušies savas kompetences ietvaros. Lietā nav konstatēti apstākļi, kas dotu pamatu apšaubīt Ceļu policijas darbinieku objektivitāti.

Tiesa arī konstatē, ka pieņemot lēmumu par pieteicēja saukšanu pie administratīvās atbildības, iestāde ir rīkojusies savas kompetences ietvaros, atbilstoši normatīvajos aktos noteiktajām prasībām.

Ievērojot norādītos apstākļus, tiesa atzīst, ka pieteicējam pamatoti piemērots LAPK 149.$^{5}$panta pirmās daļas sankcijā paredzētais administratīvais naudas sods 40 latu apmērā.

Tiesa secina, ka administratīvā soda piemērošanā atbildētājs ievērojis LAPK noteikto lietvedību administratīvo pārkāpumu lietās. Atbildētājs, atkārtoti izskatot lietu pēc būtības, ir izvērtējis izdarīto pārkāpumu, pierādījumus administratīvā pārkāpuma lietā, kā arī izvērtējis pieteicēja vainu administratīvā pārkāpuma izdarīšanā.

[26] Tiesa uzskata, ka Lēmums pieņemts, izvērtējot lietā esošos pierādījumus un no tiem izrietošos loģiskos secinājumus. Lēmums atbilst Administratīvā procesa

likuma un LAPK noteikumiem, izdots ievērojot procesuālos un formālos priekšnoteikumus un materiālo tiesību normas, tādēļ tiesai nav pamata to atcelt.

Ievērojot minēto, tiesa atzīst, ka atbildētāja Lēmums atzīstams par pamatotu un tiesisku, bet pieteicēja pieteikums par tā atcelšanu ir noraidāms.

[27] Ievērojot minēto, tiesa atzīst, ka Rīgas pilsētas Galvenās policijas pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes priekšnieka vietnieka 2007.gada 23.aprīļa lēmums Nr.871 ir pamatots un likumīgs.

Lēmuma pieņemšanas gaitā ir izvērtēti lietas apstākļi un lietā esošie pierādījumi, to kopsakarība ar izdarīto pārkāpumu, kā arī piemērotā soda samērīgums, tādēļ pieteikums augstāk minēto apstākļu dēļ ir noraidāms, bet atbildētāja Lēmums atstājams spēkā.

**Rezolutīvā daļa**

Ņemot vērā iepriekš minēto un pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 246.-251.pantu, Administratīvā rajona tiesa

**nosprieda:**

*E.B.* pieteikumu par Rīgas pilsētas Galvenās policijas pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes 2007.gada 23.aprīļa lēmuma Nr.871 atcelšanu noraidīt.

Tiesas spriedumu var pārsūdzēt Administratīvajā apgabaltiesā divdesmit dienu laikā no tā sastādīšanas dienas, iesniedzot apelācijas sūdzību Administratīvajā rajona tiesā.

Pilns spriedums sastādīts 2008.gada 31.martā.

Tiesnese /paraksts/ I.Petrovska

NORAKSTS PAREIZS
Administratīvās rajona tiesas

tiesnese_____I.Petrovska

Rīgā, 2008.gada 31.martā.